

CARTIER Rotonda

Dumitru Crudu s-a născut la 8 noiembrie 1967 în satul Flutura din județul Ungheni, Republica Moldova.

Este absolvent al Universității „Transilvania” din Brașov. În anul 1999, împreună cu Marius Ianuș, lansează un nou curent literar, **fracturismul**, printr-un manifest publicat în revistele „Paralela 45” și „Vatra”. Membru al Asociației Scriitorilor Profesioniști din România (ASPRO), al Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova și al Uniunii Teatrale din Republica Moldova. Comentator cultural la RADIO EUROPA LIBERĂ, biroul din Republica Moldova.

Texte publicate: **Falsul Dimitrie** (poezie), Editura „Arhipelag”, Tîrgu-Mureș, 1994; **E închis vă rugăm nu insistați** (poezie), Editura „Pontica”, Constanța, 1994; **Șase cânturi pentru cei care vor să închirieze apartamente** (poezie), Editura „Paralela 45”, Pitești, 1996; **Falsul Dimitrie Crudu** (poezie), Editura Vinea, București, 2003; **Pooooooooooooate** (poezie), editura Vinea, București, 2004; **Crima sîngeroasă din stațiunea violetelor** (teatru), Editura „Arc”, Chișinău, 2001; **Salvați Bostonul** (teatru), Editura „Cartier”, Chișinău, 2001; **Alegerea lui Alexandru Sufo** (teatru), Editura UNITEXT, București, 2004; **Duelul și alte texte** (teatru), Editura EIKON, Cluj, 2004; **Le septième kafana** (coautori Nicoleta Esinencu și Mihai Fusu), editions „L'espace d'un instant”, Paris, 2004; **Un concert la violă pentru câini**, Editura XEROX, Chișinău, 2004; **Steaua fără... Mihail Sebastian**, Editura „Cartea Românească”, București, 2006.

Dumitru CRUDU

Oameni ai nimănu

*Premiera absolută a acestei piese
a avut loc pe 25 noiembrie 2005
la Teatrul Eugène Ionesco din Chișinău.*

*Spectacolul a fost realizat cu sprijinul financiar
al Organizației Internaționale pentru Migrație,
misiunea în Republica Moldova.*

CARTIER

CARTIER®

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

Difuzare:

București: Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

Chișinău: bd. Mircea cel Bătrîn, nr. 9, sectorul Ciocana. Tel.: 34 64 61.

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții, bd. Mircea cel Bătrîn, nr. 9, Chișinău. Tel.: 34 64 61.

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 24 10 00.

Librăria Vărul Shakespeare, str. Șciusev, nr. 113, Chișinău. Tel.: 23 21 22.

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Valentin Guțu

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Credit fotografic: Casa Imago

Design: Victoria Dumitrașcu

Tehnoredactare: Victoria Dumitrașcu

Prepress: Editura Cartier

Tipar: Combinatul Poligrafic (nr. 71 259)

Dumitru Crudu

OAMENI AI NIMĂNUI

Ediția I, martie 2007

© Dumitru Crudu, 2007, pentru prezenta ediție.

Această ediție a apărut în 2007 la Editura Cartier. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sînt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Crudu, Dumitru

Oameni ai nimănui / Crudu Dumitru.– Ch.: Cartier, 2007 (Combinatul Poligr.). – 80 p. – (Col.

Rotonda: Piesă / coord. col. Em. Galaicu-Păun).

ISBN 978-9975-79-142-7

800 ex.

821.135.1(478)-2

C 91

ISBN 978-9975-79-142-7

PRIMA NOTĂ

Acest text se inspiră dintr-un articol al lui Gheorghe Bitcă, apărut în ziarul *Timpul*, una dintre istoriile povestite de acesta fiind punctul de plecare pentru creionarea unui personaj din piesa mea.

Totodată, textul meu se inspiră din sutele de reportaje și anchete tipărite în ziarele din Republica Moldova și din România.

Pe lângă aceasta, și poate în primul rînd, textul meu se bazează pe o mulțime de istorii reale, care s-au întîmplat sau care se mai întîmplă, pe care mi le-au povestit unii dintre cei care au plecat peste hotare.

Nu am inventat aproape nimic, doar am dezvoltat unele fascicule de viață. Eu nu am născocit aceste lucruri, ele sînt niște produse ale realității noastre.

Toate personajele din piesa mea au drept prototipuri oameni concreți, care s-au născut în Republica Moldova.

A DOUA NOTĂ

Îi mulțumesc în mod special regizorului spectacolului *Oameni ai nimănui*, Vitalie Drucec, care m-a ajutat să îmbunătățesc textul și să găsesc actuala lui structură.

Îmi exprim recunoștința față de trupa Teatrului „Eugène Ionesco” pentru aportul pe care l-a avut la crearea spectacolului și, în același timp, la îmbogățirea textului.

Cîteva replici din piesă aparțin actorilor și actrițelor care au jucat în spectacol.

De asemenea, îi mulțumesc lui Andrei Sochircă pentru traducerea în italiană a unor fragmente din text.

PERSONAJE

ALEXANDRU

MARCO

MARIA

PRIMA FEMEIE

A DOUA FEMEIE

A TREIA FEMEIE

A PATRA FEMEIE

SIGNORA ELISA

(bătrîna care nu vrea să se întoarcă acasă)

ADOLESCENTUL

ITALIANUL ÎNTRE DOUĂ VÎRSTE

SILVIA

VITALIE

SCENA 1

O piață din fața autogării. Autobuzele pornesc unul după altul. Lumea ia cu asalt un autobuz care pleacă la Roma. Printre pasageri e și Alexandru.

ALEXANDRU (*arată spre cei din jurul său*): Nimeni nu mai vrea să mai stea în țara asta. Nimeni. Nimeni nu mai vrea să aștepte timpuri mai bune. Toți se duc. Pur și simplu fug. Toată lumea își face bagajele. Se depărtează bărbați, femei, tineri, bătrâni, medici, ingineri, agronomi, arhitecți, vânzători, șoferi. Pleacă prietenii mei din școală, amicii mei din facultate, colegii mei de serviciu, verii și surorile mele. Nici măcar nu mai am cu cine ieși la o cafea. În Flutura nu a mai rămas nici un prieten de-al meu sau vreo rudă de-a mea mai apropiată.

Autobuzul gonește pe șosea. Alexandru arată spre ceea ce vede afară.

Sînt atîtea localități în care au rămas doar bătrîinii. În curînd, am putea ajunge o țară fără locuitori. Toți știu lucrul ăsta, dar toți se evaporă de aici, inclusiv eu. Treaba asta o repetă aproape zilnic cei de la radio și televiziune, dar și ei ar rupe-o din loc, dacă li s-ar ivi ocazia, așa cum am făcut și eu. Cîți bani se fac pe seama noastră, a celor care urcăm în autobuzele astea aglomerate, în trenurile cenușii sau ne înghesuim în containerele camioanelor. Sînt unii care s-au

ajuns pur și simplu făcînd pașapoarte false, vize la negru, contracte de muncă inexistente, transportîndu-ne, ilegal, în Europa. La mulți le convine că noi o luăm la sănătoasa. La foarte mulți le surîde că noi o tăiem din gară, că ne cărăm de aici anume noi, care votăm mereu contra, care sîntem nemulțumiți și ne revoltăm, care vrem să schimbăm ceva, care gîndim și vrem să trăim cît de cît omenește, care sîntem bolnavi de tuberculoză, care nu avem dinți în gură, care avem acasă părinți bătrîni, care avem soții șomere, care avem copii mici, care nu avem unde munci și care nu știm unde vom dormi la noapte. Cuiva îi pică bine la stomac că noi o ștergem de aici. Pentru că vă amintiți vorba aia (oare cine-a spus-o?): *nu există omul, nu-i nici problema.*

Schimbare de cadru. E tot o autogară, dar, de data aceasta, o autogară din Roma în care sosesc zeci de autobuze din Republica Moldova. Lumea coboară ușor speriată, dar și fericită în același timp. Se îmbrățișează. O femeie îmbrățișează un stîlp de la ieșirea din autogară.

Vă spun foarte sincer, ai mei nici nu știu că am plecat, și unde anume. Dar eu m-am pornit spre Italia. Mi-am făcut viza la negru și, iată-mă-s, în Italia. Sînt în Italia!

Se aude sirena unei mașini de poliție. Alexandru se uită speriat în jur.

Deocamdată însă, nu am putut face nici măcar un ban.

SCENA 2 *(1)

O piață din Roma. Un bărbat între două vârste împinge un cărucior în care e un bătrîn îmbrăcat în pijama și în papuci de casă.

ITALIANUL ÎNTRE DOUĂ VÎRSTE: Allora, ragazzi!
Questo è il mio padre. Signori, attenzione, questo è il mio padre. Ho bisogno di qualcuno per curarlo.

PRIMA FEMEIE: Ce zice?

A DOUA FEMEIE: Ce îndrugă ăsta?

A TREIA FEMEIE: Știe cineva de aici ce vrea ăsta sau nu?

VITALIE: Mi se pare că...

A PATRA FEMEIE: Ce ți se pare?

VITALIE: Nu, nu mi se pare nimic.

A DOUA FEMEIE: Hai vorbește, că numai tu înțelegi ce spune.

ITALIANUL ÎNTRE DOUĂ VÎRSTE: Questo è il mio padre.
Signori, attenzione, questo è il mio padre. Ho bisogno di qualcuno per curarlo.

A PATRA FEMEIE: Zi mai repede ce-a croncănit.

VITALIE: Zice că ăsta este tatăl lui și că are nevoie de cineva care să-l... îngrijească, pare-mi-se, asta a spus.

MARIA: Dar nu ești sigur?

VITALIE: Nu prea sînt.

PRIMA FEMEIE: Dar eu cred că anume asta a spus. Signori, eu vreau să-l îngrijesc pe tatăl dumneavoastră.

A DOUA FEMEIE: Signori, pot să stau eu cu tatăl dumneavoastră!

SILVIA: Signori, luați-mă, vă rog, pe mine!

A TREIA FEMEIE: Mai bine luați-mă pe mine! Eu mă pricep la bătrâni. Eu am experiență. Eu l-am îngrijit pe tatăl meu, care nu se mișcă din pat și care, acum, a rămas singur acasă și mă așteaptă să mă întorc.

A PATRA FEMEIE: Eu știu cum să-i fac pe bătrâni să uite că sînt bătrîni!

Toată lumea îl asaltează pe italianul între două vârste.

ITALIANUL ÎNTRE DOUĂ VÎRSTE: Calmi, calmi, ragazzi! Abiate pazienza! Pagherò molto bene.

PRIMA FEMEIE: Ce-a zis? Am impresia că a spus ceva al dracului de important!

A DOUA FEMEIE: Mi se pare că vorbea despre mine.

A TREIA FEMEIE: Ce-a zis? Spune mai repede ce a zis?

VITALIE: A zis că plătește...

PRIMA FEMEIE: Și mai departe și-a mai grăit?

VITALIE: Numai atîta a spus.

A DOUA FEMEIE: Ba a mai bolborosit ceva.

A TREIA FEMEIE: Și eu parcă am auzit că a mai debitat ceva.

PRIMA FEMEIE: Dumneata încerci să ne duci cu preșul.

A DOUA FEMEIE: Dumneata ascunzi ceva de noi.

A PATRA FEMEIE: Știind că noi nu înțelegem italiana.

VITALIE: Eu nu încerc să tăinuiesc nimic.

A TREIA FEMEIE: Domnule, ai să-ți găsești nașul cu mine.

VITALIE: A zis că plătește foarte bine.

Toată lumea îl asaltează pe italianul între două vârste.

ITALIANUL ÎNTRE DOUĂ VÎRSTE: Calmi, calmi, ragazzi! Abiate pazienza! Purtroppo, io devo partire per un anno per i problemi di lavoro.

A PATRA FEMEIE: Și acum ce-a mai cîntat?

PRIMA FEMEIE: Nu încerca să ne bărbierești, Vitalie, că va fi rău de dumneata.

VITALIE: A zis că va sta un an de zile în Spania, cu serviciul...

A DOUA FEMEIE: Să stea și zece.

A TREIA FEMEIE: Ce-mi pasă mie unde o să se care? S-o întindă măcar și în Africa!

VITALIE: Zice că nu ar vrea să-și lase tatăl, singur, în Roma, pentru că ține foarte mult la babacul său.

ITALIANUL ÎNTRE DOUĂ VÎRSTE: Non posso lasciarlo da solo, gli voglio molto bene. Per me i soldi non contano un cazzo.

PRIMA FEMEIE: Și acuma ce-a mai cîrîit? Ce-a mai croncănit acuma?

VITALIE: A zis că, pentru el, lovelele nu sînt o problemă.

PRIMA FEMEIE: Signori, luați-mă pe mine!

A DOUA FEMEIE: Mă ofer eu să-l îngrijesc pe tatăl dumneavoastră, signori!

A TREIA FEMEIE: Mai bine ca mine nimeni nu o să-l îngrijească pe tatăl dumneavoastră! Eu am să-i spăl picioarele în fiecare seară!

Toată lumea îl asaltează pe italianul între două vârste.

ITALIANUL ÎNTRE DOUĂ VÎRSTE: Ma c'è un problema: lui è pazzo...

PRIMA FEMEIE: Îl va angaja doar pe cel care știe să facă pizza? Eu știu să gătesc pizza, signori! Eu știu să prepar pizza!

A DOUA FEMEIE: Tu nu știi să prepari pizza, Vera! Pe cine încerci tu să trombonești? Signori, eu mă descurc la pizza!

ITALIANUL ÎNTRE DOUĂ VÎRSTE: Non pizza, lui è pazzo, lui è malato di mente, poverino. Si può buttare dal balcone in ogni momento, oppure ti puoi trovare improvvisamente con una sedia in testa.

PRIMA FEMEIE: Și acum ce trăncănește?

VITALIE: Spune că tatăl lui e nebun. Spune că este cam violent și că poate sări în orice clipă de pe balcon sau își poate trage un scaun în cap când nici nu te aștepți la una ca asta.

PRIMA FEMEIE: Cum, e nebun?

VITALIE: Da, Vera, e nebun. A luat-o pe arătură.

A DOUA FEMEIE: Signori, luați-mă pe mine, că eu am fost *infermieră* la Costiujeni!

A TREIA FEMEIE: Nici măcar în Italia nu pot scăpa de nebuni!

ITALIANUL ÎNTRE DOUĂ VÎRSTE: Ci vuole un bel cane da guardia per lui.

VITALIE: El caută un câine. Atunci de ce dracului pierdem timpul degeaba?

Lumea dă să se împrăștie.

ITALIANUL ÎNTRE DOUĂ VÎRSTE: Ho bisogno di qualcuno per curarlo, per fare un bel cane da guardia per lui.

VITALIE: Ba nu, lui nu-i trebuie un câine. El are nevoie de cineva care să-l îngrijească la fel ca un câine.

ITALIANUL ÎNTRE DOUĂ VÎRSTE: Mio padre. Lui è pazzo. Lui è malato di mente, poverino. Allora, ci sono dei volontari? Nessuno?

ALEXANDRU: Domnule, eu vreau să-l îngrijesc pe tatăl dumneavoastră!

PRIMA FEMEIE: Cum? Tu? Signori, eu m-am oferit prima. Signori, eu am fost infirmieră la Costiujeni! Luați-mă pe mine, signori!

ALEXANDRU: Vera, mii de scuze, dar eu am fost primul. Domnule, eu vreau să-l îngrijesc pe tatăl dumneavoastră!

Toată lumea dispare. Italianul între două vârste impinge căruciorul spre Alexandru. Se uită precipitat la ceas.

ITALIANUL ÎNTRE DOUĂ VÎRSTE: Benissimo. Sono molto contento. Ma c'è ancora un altro problema: con lui è meglio din non comunicare. Non reagisce a nessuna parola, ora non capisce neanche l'italiano, anche se tempo fa parlava perfettamente quattro lingue.

ALEXANDRU: Ce zici? Ce ai vrea să fac? Cum să-l îngrijesc? Când ai să mă plătești?

ITALIANUL ÎNTRE DOUĂ VÎRSTE: Reagisce solo alla frequenza della voce: quando la voce è alta vuol dire che non sei contento di lui, quando è bassa, invece, vuol dire che sei contento. L'ultimo infermiere ha finito in ospedale – gli ha lanciato una bottiglia in testa. Vi lascio qualche soldo per la spese. Lo stipendio vi lo mando ogni mese. Buona fortuna e molta pazienza. Ciao! Abbiate cura di voi! Ci sentiamo per telefono.

ALEXANDRU: Din păcate, n-am înțeles nici o boabă. Ce vrei de la mine? Ce ai vrea să fac? La ce te aștepți de la mine? Nu înțeleg nimic. Da' parcă-i pe asta, important e că mi-am găsit de lucru!

Italianul între două vârste își cercetează grăbit ceasul, se întoarce, deschide ușa și pleacă, fără a se mai uita în urmă, la Alexandru și la tatăl său.

SCENA 3

Un palier de imobil la care se află mai multe apartamente. În unul dintre acestea se aud zgomote și țipete. Cineva sparge tot ce găsește în casă. Se aud scaune izbite de pereți. Se aud foarte clar sticlele aruncate în perete și sunetele pe care le fac cioburile care sar în toate părțile. Apoi ușa se deschide și cineva țîșnește, speriat, afară.

ALEXANDRU (*bărbatul care șchioapătă un pic și este palid la față*): Săriți! Mă omoară!

Bate în ușa care se află în stînga, dar nu-i deschide nimeni, apoi bate în ușa din dreapta, dar nu urmează nici un răspuns.

ALEXANDRU (*bărbatul care șchioapătă un pic și este palid la față*): Săriți! Mă omoară!

Nici o reacție pe scară.

ALEXANDRU (*bărbatul care șchioapătă un pic și este palid la față se adresează spectatorilor*): Ajutați-mă! Vă rog, ajutați-mă!

Se deschide ușa din stînga. Se ițește capul cuiva.

CINEVA CARE S-A IȚIT DIN SPATELE UȘII ȘI CARE ESTE GATA ÎN ORICE MOMENT SĂ ÎNCHIDĂ UȘA: Ce s-a întîmplat?

ALEXANDRU (*bărbatul care șchioapătă un pic și este palid la față*): A aruncat cu un scaun în mine!

ALTCINEVA CARE S-A IȚIT DIN SPATELE UȘII ȘI CARE ESTE GATA ÎN ORICE MOMENT SĂ ÎNCHIDĂ
UȘA: Și noi cu ce te putem ajuta?

ALEXANDRU (*bărbatul care șchioapătă un pic și este palid la față*): El vrea să mă ucidă!

ALTCINEVA CARE S-A IȚIT DIN SPATELE UȘII ȘI CARE ESTE GATA ÎN ORICE MOMENT SĂ ÎNCHIDĂ
UȘA: Da, înțeleg, dar noi cu ce-ți putem fi de folos?

ALEXANDRU (*bărbatul care șchioapătă un pic și este palid la față*): El e nebun. E țăcănit. E sonat. A căpiat. A turbat.

ALTCINEVA CARE S-A IȚIT DIN SPATELE UȘII ȘI CARE ESTE GATA ÎN ORICE MOMENT SĂ ÎNCHIDĂ
UȘA: Intră încoace și pitește-te aici! Mai repede.

ALEXANDRU (*bărbatul care șchioapătă un pic și este palid la față*): Eu nu vreau să mă ascund nicăieri.

CINEVA CARE S-A IȚIT DIN SPATELE UȘII ȘI CARE ESTE GATA ÎN ORICE MOMENT SĂ ÎNCHIDĂ
UȘA: *I togda što tî hoceși? *(2)*

ALEXANDRU (*bărbatul care șchioapătă un pic și este palid la față*): Să interveniți!

CINEVA CARE S-A IȚIT DIN SPATELE UȘII ȘI CARE ESTE GATA ÎN ORICE MOMENT SĂ ÎNCHIDĂ
UȘA: Dar cum?

ALEXANDRU: Prego, faceți ceva să-l potolesc ca să nu spargă tot ce e în casă și, mai ales, lucrurile de valoare. Fiul lui nu o să-mi ierte asta niciodată și o să mă pună pe mine să plătesc daunele.

CINEVA CARE S-A IȚIT DIN SPATELE UȘII ȘI CARE ESTE GATA ÎN ORICE MOMENT SĂ ÎNCHIDĂ UȘA: Domnule, liniștește-ți descreieratul, ca să nu dea buzna aici sticleții, căci acum nu am stare să stau la povești cu polițaii. Poate altă dată. Domolește-ți zărghitul mai iute, că altfel o să te calmăm noi pe tine. Dă-i un adormitor.

ALTCINEVA CARE S-A IȚIT DIN SPATELE UȘII ȘI CARE ESTE GATA ÎN ORICE MOMENT SĂ ÎNCHIDĂ UȘA: Intră la noi și dosește-te! Mai repede. Vera, spune-i să intre la noi! Apoi, abandonează-ți țicnitul.

CINEVA CARE S-A IȚIT DIN SPATELE UȘII ȘI CARE ESTE GATA ÎN ORICE MOMENT SĂ ÎNCHIDĂ UȘA: Undi, la noi? Tu îți dai sama și vorgești?

ALEXANDRU (*bărbatul care șchioapătă un pic și este palid la față*): Eu nu vreau să mă ascund nicăieri și nici nu vreau să-l părăsesc.

ALTCINEVA CARE S-A IȚIT DIN SPATELE UȘII ȘI CARE ESTE GATA ÎN ORICE MOMENT SĂ ÎNCHIDĂ UȘA: Te temi că o să te găsească?

ALEXANDRU (*bărbatul care șchioapătă un pic și este palid la față*): Nu, nu mă tem. Eu vreau doar să-l cumințesc. Mie îmi zice Alexandru. Eu sînt din Moldova.

O FEMEIE (*acum iese pe palier*): Și noi tot din Moldova sîntem. Mie îmi zice Vera. Eu am fost infirmieră la Costiujeni. Am călătorit spre Roma cu același autobuz. Nu mai ții minte?

ALEXANDRU (*bărbatul care șchioapătă un pic și este palid la față*): Ah, da, acum îmi amintesc. Am venit cu același autobuz. Dumneavoastră stăteați lângă șofer?